

“The Cat That Went Round the World”

by

Jeffrey Scott Pearson

+31 6 11513379

ScottsMusic@Hotmail.com

<https://scottsmusic.wixsite.com/storyteller>

Date: Dec 5, 2025 Version 2.7

V V V V V V V V V

0

This book begins in the autumn of 1673 in Utrecht. Twenty chapters later we end up back in the Dom City in the spring of 1675.

Beyond the fiction within, this book strives to be historically accurate for the most part as of 1670s, with travel times and a few other details changed for storytelling purposes. If a reader detects a serious error or has comment, please bring it to my attention at Scottsmusic@hotmail.com

Note: This is a storybook, meant to be read aloud before bedtime. Chapters are 5-10 minutes each and I suggests two chapters a night.

If you are an evaluator, the words in **red** are advanced English and may required context or even a dictionary for B2 and under. This is intentional as a learning exercise.

The Cat That Went 'Round the World

The story of a Renaissance cat trapped on a Dutch merchant ship

By

Jeffrey Scott Pearson

HOOFDSTUK ÉÉN – IN DE BOMEN

Reggie zat weer in een boom en wachtte af. Ze was ontsnapt door in haar favoriete wilg te klimmen, veilig voor een vijand die te oud en te moe was om haar te achtervolgen. De calico likte haar poot en keek boos naar Shade, een smerige zwarte kat met een slecht oog en een nog slechter karakter. Shade was de pestkop van de buurt en bewaakte altijd zijn territorium tegen elke besnorde dwaas die het waagde de oude kanaalbrug over te steken. Dit was niet de eerste keer dat Reggie hier haar toevlucht zocht, en het zou ook niet de laatste keer zijn.

Hoog in de takken hoorde ze de kerkklokken luiden vanuit de Dom Toren, de beroemde klokkentoren van Utrecht. Ze stelde zich voor dat de hoge torenspits een nest van zeldzame vogels moest verbergen, wat deze vreemde liederen op alle uren van de dag verklaarde. De geluiden inspireerden sommige mensen, maar voor Reggie waren ze gewoon geruststellend. Met haar hoofd op haar poot rustend, viel ze in slaap onder de warme herfstzon.

Toen ze wakker werd, was Shade uit verveling weggegaan. Het was weer veilig, dus klom Reggie uit haar schuilplaats en ging naar huis om haar favoriete persoon, Gertruyd, te zien.

Gertruyd was slim en nieuwsgierig en het roodharige vuurwerk van het huishouden Van Schaik. Op een middag na school ontdekte ze Reggie en haar broertje als twee verlaten kittens die zich onder een kanaalbrug hadden

verstopt. Ze nam ze mee naar huis en hield ze bijna een maand lang stiekem in een houtschuur. Toen haar ouders erachter kwamen, was het te laat: het meisje en de kittens waren al onafscheidelijke vrienden geworden in een eenzame en onzekere wereld.

Voor deze calico omvatte die onzekere wereld willekeurige vijandigheid in de vorm van Shade en Crate, twee lokale straatkatten die dagelijks voor problemen zorgden. Met zijn slechte oog en zijn ruige vacht zag Shade eruit als een echte schurk, maar zijn tabby sidekick Crate was meer nerveus dan gemeen. Samen hadden ze een

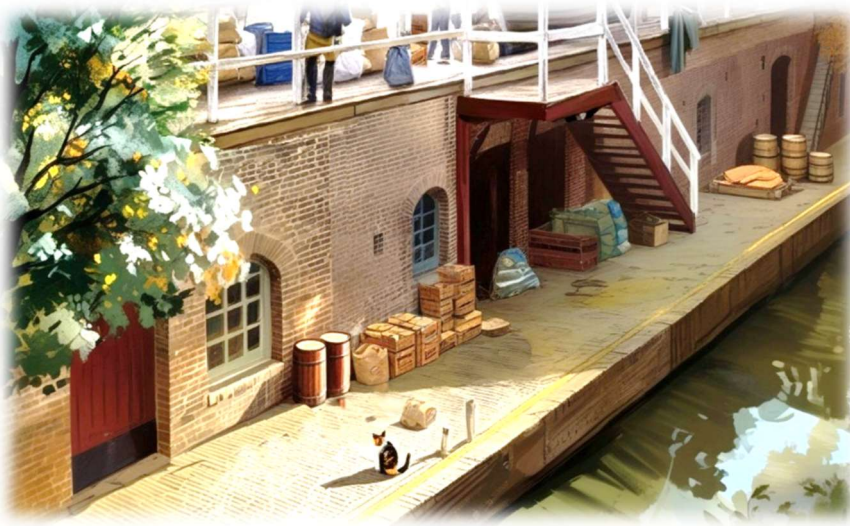

gemeenschappelijke vijand: Reggie. Haar brutale gewoontes, eindeloze nieuwsgierigheid en slimme trucjes maakten hen gek – vooral de manier waarop ze altijd wist te ontsnappen. Het ergste van alles was dat ze jaloers waren op haar warme thuis en liefdevolle familie, een leven waar dit onrustige duo alleen maar van kon dromen.

De Van Schaiks stonden uiteindelijk toe dat de weeskittens bleven, op voorwaarde dat Gertruyd voor hen zou zorgen. Ze noemde ze Reggie en Lucas, naar haar vrienden in de buurt. Hoewel het tweetal op elkaar leek, konden de broers en zussen niet meer van elkaar verschillen.

Lucas was een verlegen, oranje-witte huismus, terwijl Reggie een brutale calico was, een vrije geest die klaar was voor avontuur. Hoewel ze 's nachts vaak bij Gertruyd kwamen liggen, was Reggie in hart en nieren een ontdekkingsreiziger. Elke ochtend glipte ze het huis uit om de mistige, halfverlichte straten van Utrecht te verkennen.

Reggie keek graag naar de winkeliers terwijl ze zich op de dag voorbereidden: ze veegden hun deuropeningen, telden hun waren en praatten met burens terwijl ze hun kraampjes inrichtten. Achter de stadsstallen voerden boeren varkens en geiten, terwijl kippen protesterend met hun vleugels flapperden en kakelden. Toen ze richting de grachten liep, verbrak het gekletter van een smidshamer de ochtendstilte, terwijl het gouden zonlicht lange schaduwen over de geplaveide straten wierp.

Beneden aan de waterkant waren sommige *werfkelders* (grachtenkelders) al druk in de weer, dus ze zorgde ervoor dat ze onopgemerkt naar de aanlegplaatsen sloop. Een visser was bezig met het uitladen van manden met glanzende vissen op de *werf* (aanlegplaats), wat meteen de aandacht van de kat trok. In een flits was de kat verdwenen met een verse haring in haar bek, volledig onopgemerkt. Ze vond een schaduwrijk plekje onder een brug om de stad te

bekijken terwijl ze van haar ontbijt genoot.

Op dat moment gooide een oude vrouw op de brug een emmer rioolwater rechtstreeks in de *gracht*, waardoor ze bijna met de stinkende modder werd bespat. Dat was op het nippertje, want grachtwater stinkt niet alleen, maar is ook dodelijk!

Reggie wist niet welke ziekten er allemaal in het water rondzwommen, maar ze wist wel dat het onveilig was. Niemand, mens of dier, dronk of zwom ooit in de gracht, en degenen die dat wel deden, werden ziek of stierven. Van jongs af aan had ze geleerd dat de *gracht* een plek was om te vrezen en te respecteren, en dat degenen die dat niet deden, daarvoor de prijs betaalden.

Na het ontbijt en een korte schoonmaakbeurt was het tijd om de *Oudegracht* over te steken, wat een probleem was omdat Shade's patrouilles vaak op de bruggen rondhingen. Maar door slimme eekhoorns te observeren had Reggie een verborgen snelweg van takken boven haar hoofd ontdekt die een veilige doorgang door de boomtoppen bood. Na verloop van tijd werd ze een begaafd acrobaat en bracht ze uren door in het bladerdak, genietend van de hoogte. Weinig van haar harige vrienden leerden de klimkunsten zo goed, en haar vaardigheden werden erkend door dieren aan beide kanten van de stad.

Natuurlijk was ze niet bij *alle* mensen geliefd, maar ze werd ook niet veel lastiggevallen - vooral sinds de Grote Pest in 1636. Toen ratten ervan verdacht werden de Zwarte Dood te verspreiden, werden lokale katten belangrijke soldaten in de strijd tegen de ziekte. Door de knaagdierenpopulatie onder controle te houden, reddden de huisdieren de stad van een infectie die een derde van de bevolking van Europa het leven kostte.

Sindsdien werden de katten van Utrecht geprezen als kleine harige helden en gaven de burgers hen volledige toegang tot de stad. Nou ja, *bijna* volledige toegang – totdat Shade en zijn nest straatkatten een probleem werden – een probleem dat moest worden vermeden. Reggie was zich hier terdege van bewust, dus ging ze in een boom zitten om haar volgende stap te overwegen.

Vanaf de uitgestrekte takken zag Reg drukke handelaren zakken, dozen en vaten naar dobberende boten brengen. Ze vroeg zich af waar al deze spullen naartoe gingen, want ze leken te verdwijnen aan het einde van het kanaal – om nooit meer terug te komen.

Na verloop van tijd werd de lucht bewolkt en joegen windvlagen de calico uit haar boom naar de oever van het kanaal. Shade was de hele ochtend niet te zien geweest, dus sprong ze naar beneden en volgde voorzichtig een van de langzaam varende *pakschuiten* die het kanaal afdreven richting de ‘*Singel*’ – een gracht die de hele stad omringde.

Toen de lucht nog donkerder werd, raakten een paar regendruppels haar snorharen, dus rende ze naar de volgende brug om te schuilen. Ze was nog nooit zo ver de gracht op geweest en kon niet verder omdat een kanaalsluis haar de weg versperde aan het einde van het kanaal. De nieuwsgierige haarbal schuilde daar een tijdje, maakte zichzelf weer schoon en keek naar de boten die in de tunnel verdwenen terwijl ze wachtte tot de regen ophield.

Toen de regenbui voorbij was, draaide ze zich om om weg te gaan, toen plotseling Shade en Crate verschenen. Nu zat ze vast op de oversteekplaats en kon ze nergens heen, behalve zwemmen in dat vreselijke kanaal!

Shade kneep zijn goede oog dicht en siste, terwijl hij uithaalde met een klauw. Crate bleef achter de pestkop staan om elke ontsnapping te blokkeren en gromde zachtjes als

waarschuwing. Shade boog zijn rug en haalde opnieuw uit, waarbij zijn klauw diep in Reggie's schouder sneed. Ze deinsde onmiddellijk terug van de pijn en viel bijna in het water.

Op hetzelfde moment ging de luidruchtige sluis weer open en begonnen de wachtende pakketboten door de tunnel te varen. Net toen het laatste vaartuig onder de brug door gleed, sprong Reggie aan boord en verdween als een geest in de duisternis.

De straatkatten stonden met platte oren, trillende staarten en boze grommen vol ongeloof te kijken naar wat er net was gebeurd. De Scratch Pack bleef zoals altijd gefrustreerd achter op de kade. Reggie was weer ontsnapt.

